

GAST AAN HET WOORD 6 - JOSÉE BIONDA: LELIETJES VAN DALEN

Josée Bionda, voormalig beheerder van de gemeentelijke begraafplaatsen in Amersfoort en ex-bestuurder van vereniging de Terebinth.

Josée: "Ik las het thema over de kindergraven (thema 6) en schreef toen een verhaaltje. Het is echt gebeurd."

Ze liep al een tijdje rond en ik vermoedde dat ze lelietjes wilde plukken, maar het niet durfde. De begraafplaats stond er vol mee en toch was plukken verboden. Ik liep het pad op en zij hield stil bij een graf. Ouder dan 12 jaar was ze beslist niet.

"Zoek je iets of loop je hier gewoon maar rond?"

Ze gaf geen antwoord.

"Als je graag een bosje lelietjes wilt plukken, dan doe dat maar gewoon, hoor. We hebben er genoeg".

"Dat mag niet van die man". Ze knikte met haar hoofd naar iemand die verderop een graf aan het delven was.

"Nee, hij wil niet dat alles hier kaal geplukt wordt. Maar ik weet zeker dat hij het nu wel goed vindt, want hij ziet dat we met elkaar praten".

Ze leek er niet gerust op, dus ik maakte een gebaar naar hem dat hij haar haar gang moest laten gaan. Hij knikte dat hij het begrepen had.

Ik keek haar aan, maar ze maakte geen aanstalten. Ze bleef zwijgend naar het graf kijken. Er stond een mannennaam op en er lag een klein beertje.

"Heb jij dat beertje daar neergelegd?"

"Ja, dan ben ik nog een beetje bij mijn vader".

Het ontroerde me. Een beertje als beschutting tegen de totale eenzaamheid.

"Zullen we samen wat lelietjes gaan plukken? Ik weet een plekje waar hele mooie staan".

Ze draaide zich om en we liepen het pad af.

"Was jouw vader ziek of is hij onverwacht dood gegaan?"

"Hij heeft zich opgehangen".

"En waar was jij toen?"

"Ik was op vakantie bij mijn oma. Mijn ouders waren niet meer bij elkaar en hij miste mijn moeder heel erg".

"En jij woonde bij jouw moeder?"

"Ja, maar die was op vakantie".

We waren bij het veld aangekomen, waar de grootste lelietjes stonden. De geur hing vol en zwaar om ons heen. Ik knielde en scheurde een aantal lelietjes los, die ik met een grasspriet bij elkaar bond. Ze keek even en begon hetzelfde te doen.

"Dat vind ik erg voor je".

Ze ving mijn blik op en schokschouderde.

"Je kunt er toch niks tegen doen. Het is nu eenmaal zo".

Ik keek wat ongelovig: "Oh. Dat klinkt wel heel wijs. Maar je mist hem heel erg. Dat zie ik aan je".

Ze wilde wat zeggen, maar volstond met opnieuw haar schouders op te halen. We plukten zwijgend een nieuw bosje en toen zei ze dat ze genoeg had.

"Wil je ook niet een bosje voor je moeder plukken? En voor je oma misschien?"

Ze bukte zich en begon weer te plukken. Ik ook.

"Weet je wat ik het ergste vond?"

"Nee. Wat vond jij het ergste?"

"De politie had hem gevonden in het bos. Aan een boom. Daar gingen wij samen altijd naar toe en nu durf ik daar niet meer heen".

"Dat vind je eng?"

"Zal ik je een geheim verklappen? Dan zie ik hem misschien hangen terwijl het helemaal niet zo is".

"Maar nu ben je je eigen plekje kwijt van jullie samen. Dat is ook erg".

"Ja, maar ik weet niet hoe ik dat doen moet. Het is nu eenmaal zo".

"Het is een geheim voor jou, hè, maar eigenlijk zou je dat ook aan iemand anders moeten vertellen. Misschien bedenken jullie dan iets waar je in je eentje niet aan denkt".

"Aan wie dan?"

Ik opperde haar oma, haar moeder, een vriendinnetje, de juffrouw, maar "die hadden het zelf heel moeilijk ermee en de juffrouw begreep het niet".

"Je vergeet je beertje".

"Wat heb ik daar nou aan. Die kan toch niet lopen? "

"Nee, maar hij kan wel luisteren en dan krijg jij misschien een goede gedachte. Misschien zegt hij dan wel tegen je dat je er gewoon nog even niet heen moet gaan. Dat bos loopt niet weg".

De tranen schoten haar in haar ogen. Ze pakte mijn hand en zei: "Dat is een goeie. De beer is heel verstandig. Dat ga ik doen".

Ze legde de bosjes op het graf, gaf de beer een zoentje en zei, bijna opgewekt, gedag tegen me. Ik heb haar nooit meer teruggezien.